

QUI ENS SEPARARÀ DE L'AMOR DE CRIST?

Hem celebrat el cinquè diumenge d'aquesta Quaresma tan especial que estem vivint enguany. En el text evangèlic de l'Eucaristia d'avui hem escoltat la narració de la resurrecció de Llátzer, un esdeveniment en el qual el Senyor deixa entreveure el seu poder sobre la mort, que es revelarà plenament quan ressuscite d'entre els morts i ens manifeste la plenitud de vida a la qual Déu ens crida a tots. Aquesta esperança no ens porta, no obstant això, a restar importància al sofriment d'aquells que passen per la prova del dolor.

Jesús -ens diu l'evangeli d'avui- va plorar per la mort del seu amic i va fer seu el sofriment de Marta i Maria. Cada dia les autoritats fan públiques les dades actualitzades del nombre de contagiats, morts i curats. Mentre no els coneixem, ho podem escoltar com una dada estadística més de les moltes que cada dia ens ofereixen els mitjans de comunicació. Segurament en aquests moments molts de nosaltres ja coneixerem a algun afectat d'aquesta pandèmia, i fins i tot algun difunt. Ara sentim més de prop la situació. Jesús ens ensenya en l'evangeli d'avui a no ser insensibles al sofriment de ningú, encara que es tracte de persones que coneguem, perquè també són germans nostres. Creure que Jesús és el Fill de Déu que havia de venir al món i que és la Resurrecció i la Vida, no ens ha de portar a banalitzar el dolor que comporta la proximitat del sofriment i de la mort. Per això us vull convidar a què tenim presents en l'oració els qui aquests dies més pateixen.

Una pandèmia com aquesta provoca molts interrogants, tant en els creients com en els no creients: Què significa tot això? té la fe una paraula a dir? La resposta a aquestes preguntes no és fàcil. La fe no ens dóna una resposta racionalment clara al perquè del sofriment i la mort, que elimine l'angoixa que ens provoca, sinó que ens conforta i ens dóna la gràcia de poder viure-ho amb esperança. L'experiència de la mort i el sentit del sofriment és segurament la qüestió més difícil per a la fe. Per això hem d'evitar les explicacions simplistes, tant d'aquells que -davant el que està ocorrent- troben noves raons per a no creure, com les dels qui tenen la temptació de cercar respostes de caràcter apocalíptic, com si estiguérem davant un càstig de Déu o d'un advertiment dirigit a un món tancat a la seua Paraula i ple de maldat. A Déu el trobem, abans de res, en els signes i esdeveniments de la vida de cada dia en quals s'albira la seua bondat i bellesa.

La fe tampoc ens dóna una clau que ens permeta interpretar amb certesa el sentit dels esdeveniments concrets que succeeixen en la història: no ens aclareix, per exemple, per què ocorre una catàstrofe natural en un lloc i no en un altre; ni el motiu pel qual unes persones moren un dia en un accident; ni, en el cas que estem vivint, per què succeeix aquesta pandèmia que sembla una cosa increïble en una cultura científica i tècnicament tan avançada com la nostra. El sentit de cada esdeveniment concret l'entendrem quan arribem a la Pàtria definitiva a la qual Déu ens crida. Llavors veurem amb claredat. Mentre caminem per aquest món, avancem a les palpentes, guiats per la llum de la fe, que ens fa veure les coses “com en un espill” (1 Corintis 13, 12) i ens dóna la força per confiar en Déu, fins i tot quan no veiem amb claredat el sentit del que ocorre, o quan sembla que el Senyor no escolta les nostres súpliques. En aquestes situacions ens dóna la certesa que, si això passa, és perquè ens vol donar béns majors.

En el camí de la vida el creient és guiat per tres certes. La primera és que el Senyor està prop dels qui pateixen, fins a l'extrem de fer seu el dolor de la humanitat en el seu Fill Jesucrist, convertint d'aquesta manera el sofriment en una ocasió per estar més prop d'Ell. En segon lloc el creient no ha d'oblidar que no hi ha res que ens paga separar de l'amor de Déu “manifestat en Crist Jesús, el nostre Senyor” (Rm 8, 39). Això significa que ni els esdeveniments que estem vivint, ni ningun altre que ens puga ocórrer, deuen ser interpretats en el sentit que Déu ha deixat d'estimar-nos. Això ens porta a una altra convicció que ens ha d'acompanyar sempre: “a aquells que estimen Déu tot els serveix per al bé” (Rm 8, 28), és a dir, per al bé més gran que algú puga arribar a descobrir en aquesta vida, que no és un altre que l'amistat amb Déu. Qui viu des d'aquestes conviccions no perd la pau.

Per això l'actitud adequada en aquesta situació no és preguntar-se si estem davant un càstig o un advertiment dirigit a un món tancat a la Gràcia. Déu parla en tots els esdeveniments de la nostra vida, en les alegries i en les penes, en la salut i en la malaltia. En totes les circumstàncies, i no solament en les que estem vivint, cadascú de nosaltres estem cridats a entrar en el nostre interior i preguntar-nos: Què vol dir-me Déu per a la meua vida? No tinguem la pretensió de convertir-nos en jutges del nostre món pel que està ocorrent. Visquem en la humilitat de qüestionar-nos cadascú que tal vegada alguna cosa ha de canviar en la meua vida.

EL BISBE DE TORTOSA

Diumenge que ve, amb la celebració del Diumenge de Rams en la Passió del Senyor, iniciem la Setmana Santa. Altres anys la benedicció de les palmes i la celebració de l'Eucaristia omplien d'alegria les places i les esglésies dels nostres pobles i ciutats. És un dia especialment joiós per la nombrosa participació dels infants que, acompanyats pels seus pares, s'uneixen a les lloances que els xiquets hebreus van dirigir al Senyor quan entrava a la Ciutat Santa de Jerusalem per a patir la passió i donar la vida per nosaltres. Enguany tot serà diferent. Us convido a lloar al Senyor en les vostres cases; a recordar la seua passió seguint la celebració de l'Eucaristia a través dels mitjans de comunicació social, als qui hem d'agradir l'immens bé que aquests dies fan al Poble de Déu; a tenir un moment d'oració en família i a viure'l com un dia d'alegria perquè la Victòria del Senyor és a prop.

Que la Mare de Déu a qui Santa Maria Rosa Molas ens va ensenyar aquí a nostra diòcesi a venerar com a Mare de la Consolació, siga consol per als qui aquests dies estan passant per la prova del dolor.

Amb la meua benedicció i afecte.

+ Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa.

Tortosa, 29 de març de 2020.